

Estimat Jordi

Un relat de: [Esther Llombart Ramis](#)

Estimat Jordi,

Quan érem petits, recordes com començàvem l'estiu? La nit de Sant Joan, punt de partida de les nostres vacances, miràvem com es cremava tot allò que era antic i com les flames enrojolades espantaven els núvols, les pedregades i el mal temps. L'endemà preparàvem, tots junts, els dies que vindrien. Fent una cadena, movíem i col·locàvem, una a una, les pedres que acabaven conformant la nostra bassa del riu, una bassa alta i forta, resistent als embats i a les crescudes de l'aigua. Construïem un entorn idíl·lic, i era nostre. Mà sobre mà, pedra sobre pedra, calidesa, vigor i llum.

Ara farem igual, perquè la força no la tens tu ni la tinc jo, la tenim tots si treballem plegats. Els dies foscos i l'hivern han de quedar enrere, com el malson quan obres els ulls. Tornarem a preparar l'estiu, amb la il·lusió del regal per obrir, però amb la fermesa del roc que no es mou d'allà on és. L'únic mur que farem caure serà aquell que s'erigeix cínic i presumtuós i que et té tancat com si fossis un delinqüent. L'única cadena que segarem serà aquella que ens priva de llibertat. Estructura metàl·lica, freda, somorta i grisa.

Sant Joan acabarà arribant. Ho veurem, ben aviat,
Manel